

[Karen Thurøe Hansen]

amtet skal udrede, ofte er væsentlig højere end udgiften ved behandling på et hjemligt sygehus. Det forekommer ikke særlig hensigtsmæssigt, idet en mere fleksibel betalingsordning vil betyde en bedre udnyttelse af sygehusenes pladsforhold, kapacitet og ekspertise.

Spørgsmålet skal endvidere ses i forlængelse af fælleshenvendelsen fra de fire amtskommuner Ribe, Sønderjylland, Vejle og Ringkøbing, hvori man foreslår, at der gives mulighed for, at der kan indgås aftaler mellem amtskommunerne om betaling for behandling af patienter fra nabokommuner. Betalingen foreslås fastlagt ud fra antal sygedage, belagt med patienter fra de pågældende hjemstedsamter og efter en reduceret takst.

Svar (25/4 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg vil gerne understrege, at amtskommunerne har fuld adgang til at indgå aftaler om, at patienter, der ønsker det, kan blive behandlet på sygehuset uden for hjemstedsamtskommunen.

Indenrigsministeriet har i et cirkulære fra december 1980 fastsat, at hjemstedsamtskommunen i sådanne tilfælde som hovedregel skal betale gennemsnitsudgifterne ved behandling på det pågældende »fremmede« sygehus.

Cirkulæret blev i sin tid udfærdiget efter nøje drøftelser med bl.a. Amtsrådsforeningen i Danmark.

Der er imidlertid nogle amtskommuner, der over for ministeriet har påpeget, at reglen om betaling af gennemsnitsudgifterne i nogle tilfælde gør det »for dyrt« at indgå aftaler om benyttelse af sygehuse i naboamtskommunerne. Disse amtskommuner har derfor bedt indenrigsministeriet om at åbne mulighed for, at der i visse tilfælde kun skal opkræves grænseomkostninger, dvs. en betaling, der er lavere end den gennemsnitlige udgift.

Jeg er meget positivt indstillet over for den fremkomne anmodning og agter at tage spørgsmålet op til mere generel stillingtagen på et møde med landets amtsborgmestre den 3. maj 1984, hvor vi bl.a. skal drøfte økonomisk samarbejde og sundhedspolitik.

Spm. nr. S 442

Til **arbejdsministeren** (17/4 84) af:

Poulsen (FP):

»Overvejer ministeren at overføre arbejdsanvisningen til fagbevægelsen igen?«

Begrundelse

Af Radioavisen den 16. april 1984 fremgik det, at de ansatte på flere af landets arbejdsformidlingskontorer i går har nedlagt arbejdet i protest mod regeringens besparelsesbestræbelser på arbejdsformidlingsområdet.

Spørgeren mener, at man skulle benytte den anledning til simpelt hen at få ført arbejdsformidlingen tilbage til fagbevægelsen. Den nuværende arbejdsformidling har aldrig rigtig virket, og derfor er det ret så interessant, om ministeren er enig med spørgeren i, at det er en god idé at flytte formidlingen tilbage til fagforeningerne.

Svar (24/4 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg er ikke enig med spørgeren i, at det er en god idé at overføre arbejdsformidlingen til fagbevægelsen og dermed nedlægge den offentlige arbejdsformidling.

Nedlæggelse af den offentlige arbejdsformidling ville betyde en væsentlig forringelse af mulighederne for at anvise den enkelte det bedste arbejde, som i den givne situation er det bedst mulige for den pågældende. Samtidig ville der ske en helt uacceptabel forringelse af mulighederne for at placere udsatte grupper, f.eks. de handicappede, de unge og de ældre, på arbejdsmarkedet.

Jeg vil i øvrigt gerne pege på, at Danmark er internationalt forpligtet til at have en offentlig arbejdsformidling. Bl.a. har Danmark ratificeret ILO-konvention nr. 88 og dermed forpligtet sig til at opretholde en gratis offentlig arbejdsformidling.

Endelig vil jeg gerne gøre opmærksom på, at de anerkendte arbejdsløsheds-kasser efter loven har adgang til at medvirke som led i den offentlige arbejdsformidling. Tilladelsen søges af og gives til arbejdsløsheds-kassen på det pågældende faglige område, der herefter kan samarbejde med de faglige foreninger om udøvelse af formidlingsvirksomheden.